

Wielu Polaków z „wyższych sfer” stara się urządzić antykami cały dom.

i jednym z najwybitniejszych w Polsce ekspertów w tej dziedzinie. Radzi, aby starym meblom zapewnić odpowiednie warunki, np. w pomieszczeniu, w którym się znajdują, musi być hygrometr i nawilżacz powietrza. Zbyt suche powietrze może bowiem spowodować ich zniszczenie – zaczynają pękać, drewno się wypacza. Szczególnie narażone są meble w domach, w których znajduje się centralne ogrzewanie. Antyki powinny stać daleko od okna, gdyż starym meblom szkodzi światło słoneczne. Równie groźny jest kontakt z wodą.

Pani kustosz ostrzega, że na rynku sporo jest fałszywek – nierzadko bardzo profesjonalnych. Mistrzami podróbek – szczególnie mebli biedermeyerskich – byli np. Niemcy. Po ostatniej wojnie wiele takich „anty-

ków” przyjechało z Ziemi Odzyskanych. Janina Gostwicka uważa również, że zamiast niezbyt cennych starych mebli, lepiej kupować dobre kopie, produkowane przez specjalistów.

„Nadwornym” meblarzem państwa Pendereckich jest Dariusz Berger, który mistrzowsko wykonuje kopie mebli gdańskich. We Francji, w Wogezach, w kilku miasteczkach istnieje wiele warsztatów zajmujących się produkowaniem kopii cennych mebli francuskich. Kupują je m.in. szejkwowie z Arabii Saudyjskiej i Kuwejtu. Od pewnego czasu pojawiły się one na rynku polskim. W podwarszawskich Dawidach jest warsztat, do którego przyjeżdżają tzw. korpusy tych mebli, a na miejscu nadaje im się formę i patynę.

Teresa Kokocińska

Fot. Gamma/B&W

Mały słowniczek stylowych mebli

Etażerka – mała, lekka, kilkukondygnacyjna, otwarta ze wszystkich stron półka. Służyła do ustawiania porcelany, bibelotów, a czasem książek.

Komoda – mebel skrzyniowy, z szufladami, który wywodzi się od cassetone. Wyrabiany w różnych odmianach; w zależności od wymiarów, kształtu przedniej szafki oraz liczby szuflad. Jest też różnie nazywany.

Kredens – bufet, mebel skrzyniowy, przeznaczony do przechowywania naczyń i bielizny stołowej. Składa się z części dolnej (szafki z półkami lub komody z szufladami) i górnej z półkami.

Sekretera – odmiana biurka zawierająca w górnej części liczne szufladki, skrytki lub przegródki widoczne po opuszczeniu do poziomu zamykającej tę część przedniej ścianki, służącej jako płyta do pisania. Ponad płytą mieściła się zwykle szuflada, dolna część była dwudrzwiową szafką lub komodą.

Sekretarzyk – biurczko, przeważnie w kształcie stolika z nadstawką, zawierającą szufladki lub szafeczki, niekiedy z pulpitem w dolnej części nadstawy albo wysuwany blat do pisania.

Serwantka – niewielka, zwykle oszklona szafka o tylnej ścianie często wyłożonej taflą lustrą, służąca do przechowywania szkła stołowego, porcelany oraz drobnych przedmiotów.

Sepet – skrzynka z drzewiczkami lub opuszczaną ścianką, za którą znajdowały się szufladki, niekiedy dodatkowo z pulpitem do pisania. Służył do przechowywania klejnotów, różnych drobiazgów, dokumentów. Często używany w podróży.

Szyfoniera – wąska komódka, niekiedy z kilkoma szufladami. Służyła przeważnie do przechowywania bielizny i kosztownych drobiazgów stroju kobiecego.

(Na podstawie „Słownika Terminologicznego Sztuk Pięknych”)